

Nyúl Nelli Kinga vagyok, 1987-ben születtem a Tolna megyei Szekszárdon. Szüleim Nyúl Ferenc (1963) és Nyúl Ferencné sz. Dudás Piroska (1966). Házasságkötésük előtt Édesapám bogyiszlói, Édesanyám öcsényi lakos volt. Mind a ketten táncoltak a helyi tánc csoportban. Miután összeházasodtak, a táncot Bogyiszlón folytatták. Szekszárdra költöztek, de a tánc továbbra is az életük részét képezte. Néha még most is megjegyzik az öregek, ha kérdésükre elmondom, hogy kiknek a lánya vagyok, hogy „Hát igen, apádék tudnak táncolni.” Állítólag igazi mulatós emberek voltak (még ma is azok) és mindig az elsők között álltak fel táncolni.

Ebben a légkörben nevelkedtem én is. Fénykép is van róla, ahogy kb. 4-5 évesen anyu táncos papucsával a lábamon, és apu kalapjával a fejemen pózolok. Már az óvodában is jártam néptánc foglalkozásra, anyutól rengeteg dalt tanultam. Később Bogyiszlóra költöztünk, az általános iskolát már itt kezdtem. Negyedik osztályos voltam, mikor megalakult az iskola gyerekcsoportja, nekem teljesen természetes volt, hogy táncolni járok. 1996-ban, a Bogyiszlói Hagyományőrző Egyesület fennállásának 20 éves évfordulója alkalmából rendezett emlékműsoron táncoltunk először. Szüleim ekkor már nem táncoltak, viszont a már nem aktív táncosok újraverbuválódtak, és előadták az egyesület egyik műsorát. Büszkeséggel töltött el, hogy ők is táncoltak.

Az iskolai csoportban nyolcadikos koromig táncoltam, a csoportvezető a kezdetekkor Pilisiné Boda Klára volt, később Huszárikné Böröcz Zsófia, Ezerné Hajdú Ildikó és Frank Gyula is tanított minket. Fiú párom elég ritkán volt akkoriban, egyik fiú sem akart velem táncolni, mondván, hogy jobb táncos vagyok náluk. Emlékszem, hogy ez nagyon bántott akkoriban, mivel a nálam ügyetlenebb lányoknak is volt párjuk.

Az általános iskolás évek alatt háromszor jártam a falu németországi testvértelepülésén, Schlitzben, ebből egyszer fesztiválon képviseltük a gyerekcsoporttal Magyarországot.

Íratlan szabály Bogyiszlón, hogy a felnőtt csoportba azok a diákok járhatnak, akik már az általános iskolából elballagtak. Én azon szerencsések közé tartoztam, aki egy-két társával együtt már hetedikese kora óta járhatott a felnőttek próbáira. Hetekig csak ültünk ott, már az is megtisztelő volt, ha a „bemelegítéshez” beállhattunk a körbe táncolni. Figyeltük az idősebbeket, a műsorokat, tanulgattuk az ismeretlen énekeket. Elmondhatatlanul büszke voltam, mikor először mehettem fellépni velük. Néptáncantológia volt Budapesten. Marika

néni, a csoportvezetőnk alig engedett el maga mellől, nehogy elkószáljak. 14 éves voltam ekkor.

Ezután már rendszeresen jártam fellépésekre is, évekig én voltam a legfiatalabb a csoportban. Rengeteget tanultam Streerné Marika nénitől, Hajdúné Lida nénitől, Bencsikné Julis nénitől, Lénártné Sári nénitől. Ha szóltak egy-egy hibáért, azt igyekeztem minél előbb kijavítani. Ők a táncomat javították, Édesanyám a viselettel kapcsolatban tanított maximális precizításra. Mondván, hogy teljesen más az állása a szoknyának, ha frissen van vasalva, soha nem engedett el úgy fellépésre, hogy ne lettek volna az alsószoknyáim átvasalva. Idő kellett, mire felfogtam, hogy mekkora értéket képvisel a ruha, amit magamra öltök.

2003-ban Marika néniék megkérdezték, hogy lenne-e kedvem képviselni a csoportot az akkor Kalocsán megrendezett szólótáncversenyen. A felkérést örömmel vállaltam. Kissé csak akkor riadtam meg, mikor mondta, hogy az alsó korhatár 16 év. Szerencsém volt, hogy a versenyt tavasszal rendezték, mivel februárban töltöttem a 16-ot. Az esélytelenek nyugalmával indultam neki a versenynek, gondolván, hogy legfiatalabbként az idősebb táncosok között minősülni semmi esélyem, viszont tapasztalatszerzés szempontjából mindenképpen jó dolognak tartottam.

Szabadi Miska bácsit előtte is ismertem, hiszen ő a csapat koreográfusa, viszont „közelebbről” a versenyre való felkészülés során ismertem meg. A hibáimat csak sorolta, folyamatosan javította azokat, és én már a vége felé abban sem voltam biztos, hogy tudok csárdást járni.

A verseny előtt beteg lettem, így egy ideig az sem volt biztos, hogy ott lehetek. Kellőképpen meglepett minket, hogy néhány párt – közöttük a páromat és engem is – az első forduló után visszahívtak még egyszer táncolni. El sem tudtuk képzelni, hogy mi lehetett ennek az oka. Az eredményhirdetéskor viszont először alig akartam elhinni, hogy a zsűri Fülöp Ferenc-díjjal minősített.

A néptáncon kívül 2002 óta akrobatikus rock and rollt is táncolok. Ez a tánc az 1970-es évek elején jött létre, ma már bejegyzett versenysport. A hagyományos rock and rolltől az ugrálós alaplépés és a látványos akrobatikák különböztetik meg. 2008-ig párosban, azóta lányformációban táncolok. Jelenlegi célom, hogy csapatommal minél hamarabb kijussunk

az országos bajnokságra, és ott képviseljük egyesületünket, valamint távlati cél, hogy a sportedzői tanfolyam elvégzésével a tánc oktatására feljogosított edző lehessenek.

Annak ellenére, hogy két stílusában egymástól teljesen eltérő táncot táncolok, úgy érzem, hogy én ezektől vagyok teljes. Nem lennék képes egyiket sem abbahagyni, mind a kettő az életem része.

Jelenleg az együttes oszlopos tagja vagyok, igyekszem a nálam fiatalabb táncosokat is kötelességtudatra sarkallni. Nekem teljesen természetes, hogy igyekszem minden próbán és fellépésen ott lenni, mivel az, hogy táncolok, kötelezettségekkel is jár. Mivel szívből szeretek táncolni, így ez nem is esik nehezemre.

A táncosok is nagyon összetartóak, igazi baráti társaságok alakultak ki. A csoporttal olyan helyeken jártunk, ahova magánemberként szinte biztosan nem jutottunk volna el, legyen az akár külföldi út, akár egy reklámforgatás.

Bízom benne, hogy még sokáig fogom a Bogyiszlói Hagyományőrző Egyesülettel kis falunk sokszínű hagyományait őrizni, és azokat átadhatom majd gyermekeimnek is.

Bogyiszló, 2009. július 27.